

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi vender tilbage til ordførerrækken.

Lis Noer Holmberg (CD):

Jeg bliver nødt til at gentage, at inden dette lovforslag blev fremsat, var det forældrenes frie valg at gå til kiropraktor med deres små børn. Nu lovgiver man, og så skal det pludselig være ganske uansvarligt, at små børn kommer under behandling hos en kiropraktor.

Jeg har stor sympati, må jeg sige, for fru Kirsten Jacobsens forslag, der giver frit slag på frikadellen med hensyn til forældre, hvis de ønsker at gå til kiropraktor med deres små børn. Men vi har fra starten tilsluttet os det forslag, der har ligget om, at der skal ske en henvisning fra egen praktiserende læge, og derfor tilslutter vi os det forslag.

Jeg mener stadig væk, der kan blive problemer for visse forældre, fordi der altså stadig væk er læger, der ikke har sympati for kiropraktorer. Men som der blev sagt fra de tidligere ordførere her, må vi se på, hvor galt det går, og så må vi tage det op igen.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har fremsat et forslag om autorisation af kiropraktorer. Jeg har fremsat det for at imødekomme et ønske hos et flertal af Folketingets medlemmer om at få en autorisationsordning. En autorisationsordning vil over for omverdenen betyde, at de centrale sundhedsmyndigheder kommer til at stå som garant for, at den pågældende behandlergruppe udelukkende fungerer inden for et område, som de har forudsætninger for at bestride.

Som det har været udtrykt heroppefra, har der været en del arbejde undervejs med dette lovforslag. Fru Kirsten Jacobsen har brugt udtrykket, som jeg er meget enig i, at der har været anvendt meget snedige og opfindsomme metoder for at få gennemført den holdning, man ønsker. Men det, sagen har drejet sig om, er problemer med at skelne mellem sundhedspolitisk og sundhedsfagligt ansvar. Disse snedigt opfundne metoder har haft til sigte at tvinge ministeren til at tage et sundhedsfagligt ansvar, som jeg ikke har nogen faglig forudsætning for at bære kvalificeret. Jeg er ikke læge. Jeg har en pædagogisk uddannelsesmæssig baggrund, men jeg må beklage, at mine pædagogiske evner ikke har rakt til at gøre dette skel mellem

det sundhedspolitiske og det sundhedsfaglige ansvar klart. Vi har ellers gjort mange forsøg på det. Jeg har fra talerstolen her prøvet at forklare forskellen, jeg har i samråd, i spørgsmålsbesvarelser gang på gang understreget, at der er forskel på politik og på faglighed.

Ordførere har altså ønsket at gennemtvinge en bestemt sundhedsfaglig vurdering. Jeg har gang på gang sagt, at hvis man har dette ønske, har man også muligheden. Så er vejen selv at bære det sundhedsfaglige ansvar, selv at lægge ryg til det, man ønsker gennemført. Fremgangsmåden er, at man i lovteksten giver udtryk for dette ønske. Fru Kirsten Jacobsen har meget præcist formuleret, hvordan man sikrer sig, at de sundhedsfaglige holdninger, som man ønsker, kan gennemføres i virkeligheden.

Jeg må endnu en gang henvise til, at ønsker man at give udtryk for nogle bestemte sundhedsfaglige opfattelser, ønsker man dem gennemført, er der oplagt mulighed for det ved at følge det forslag, fru Kirsten Jacobsen har stillet. Jeg kan ikke anbefale, at man gør det, men så har vi en klar fordeling af, hvem der har ansvaret for det politiske, og hvem der har ansvaret for det faglige.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er glad for, at sundhedsministeren gjorde det klart, at den eneste måde at sikre behandling af gruppen 0-1 år er ved at stemme for mit ændringsforslag.

Jeg kan godt godtage, at sundhedsministeren, som har en anden uddannelse end en lægelig uddannelse, ikke kan påtage sig det, som efterhånden for mig er blevet et vidt begreb, det sundhedsfaglige ansvar. Men der er én ting, der er helt uomtvisteligt: Alene ministerens placering dernede på bagsædet vil sige, at ministeren har et politisk ansvar. Jeg vil derfor spørge ministeren: Hvis det ændringsforslag, som er stillet af hr. Erling Christensen m.fl. uden for betænkningen, bliver vedtaget, bliver der indføjet nogle bestemmelser om en skriftlig erklæring i lovteksten. Hvis en læge herefter nægter at udstede en sådan erklæring, som siger, at denne gruppe børn mellem 0 og 1 år ikke lider af sygdomme, der kontraindicerer behandlingen hos en kiropraktor, vil ministeren så påtage sig sit politiske ansvar og pålægge lægerne at leve op til den lov, som Folketinget har vedtaget?